

● INTERVIEW

INTERVIEW MET THOMAS TRIESSCHIJN

JOHANNA LAMBRECHTS

Goedemiddag Thomas! Kun je jezelf kort voorstellen aan onze lezers?

25 jaar geleden werd ik geboren in Rotterdam. Ik heb gestudeerd aan het Koninklijk Conservatorium (KC) Den Haag bij Dorothea Winter en het conservatorium van Utrecht bij Heiko ter Schegget. Een jaar geleden ben ik afgestudeerd en nu ben ik druk bezig met mijn ensemble, lesgeven en het meedoen aan projecten als freelancer.

Wanneer ben je begonnen met blokfluit spelen? Wat heeft ertoe geleid dat je er ambitieus mee verder gegaan bent?

Op zesjarige leeftijd ben ik samen met mijn tweelingbroer Lennart in het kinderkoor van onze parochie gaan zingen. Een jaar later mochten we allebei een instrument kiezen. Hij koos voor piano, ik koos blokfluit. We deden alles samen, ook muziek maken. Het samenspelen met mijn broer was een enorme stimulans voor mij.

Toen ik op de middelbare school zat, ontdekte ik de School voor Jong Talent van het KC in Den Haag. Als veertienjarige heb ik op eigen houtje de directeur van die school een e-mail gestuurd, om eens te informeren naar de toelatingseisen. Hij heeft me heel vriendelijk geantwoord en me uitgenodigd om een weekje te komen meelopen. Dat heb ik gedaan en ik was meteen razend enthousiast. Ik vond het fantastisch om in een klas te zitten met kinderen die helemaal verknocht waren aan ballet, muziek of beeldende kunst. Dat was heel inspirerend voor mij, vanaf dat moment wist ik "hier zit ik op m'n plek, dit wil ik de rest van m'n leven doen!"

Speel je liefst solo, in een consort, in kamermuziekverband of met een orkest? Maak je deel uit van vaste ensembles?

Ik speel alle bezettingen heel graag! Al van jongs af aan beleef ik erg veel plezier aan samenspelen en samen zingen. Kamermuziek heeft daarom een bijzondere plaats in mijn hart. Mijn vaste ensemble is het kwartet *The Counterpoints*. Door veel tijd samen door te brengen met de voorberei-

dingen van concerten, repetities, muzikaal bronnenonderzoek, samen op tournee gaan en noem maar op, bouw je een heel hechte band op. Je leert elkaar steeds beter kennen, je inspireert elkaar, je daagt elkaar uit, je ontdekt nieuwe invalshoeken en ondersteunt elkaar. Iedereen is erg verschillend, en toch werk je aan een homogeen, overtuigend geheel. Samen spelen doe ik gewoon heel erg graag, veel liever dan alleen!

Heb je bepaalde rituelen voordat je het podium opgaat? Hoe houd je de zenuwen onder controle?

Ik eet altijd een banaan voor een concert, dat is een vast ritueel. Ik probeer mezelf vooral duidelijk te maken: het gaat om de muziek, dat is het allerbelangrijkste. Ik creëer daarmee een soort afleidingsmanoeuvre voor mezelf, ik wil zo bevlogen en zo hartstochtelijk musiceren dat er helemaal geen ruimte meer is om zenuwachtig te zijn. Dat is natuurlijk gemakkelijker gezegd dan gedaan; soms lukt het beter dan op andere momenten! Belangrijk is dat ik me niet op de noten wil concentreren, maar enkel op het verhaal. Foute noten bestaan dan niet meer, het zijn gewoon andere noten geworden, en de enige juiste noten die op dat moment in het verhaal passen. Maar het is natuurlijk niet makkelijk om met zo'n instelling op het podium te staan. Het lukt me steeds beter, maar ik zal meteen toegeven: ik ben nog altijd enorm zenuwachtig voor een concert!

Neem je soms deel aan wedstrijden? Wat trekt je hierin aan, wat leer je hieruit?

Ik doe eigenlijk zelden mee aan wedstrijden, maar de voorbije maanden hebben we met *The Counterpoints* deelgenomen aan een reeks competities. Ik kan je een mooie anekdote vertellen uit de finale van de *International Händel Competition 2017* in Göttingen (Duitsland). We hadden net gespeeld, toen de violist van een ander ensemble naar ons toekwam en zei: "Isn't it terrible, these competitions? Now we are all competing against each other, but actually we just want to play. Can't they just

The Counterpoints. Foto: Rogier Veldman

give us all a nice concert?” Dat vond ik inderdaad erg treffend. We willen helemaal niet tegen elkaar strijden om de beste te zijn, maar we willen gewoon concerten spelen. Het deed me deugd om dit te horen van iemand uit een ander ensemble. Ik vind dat competities vaak vrij ver van de realiteit van een concert afstaan. Bij een competitie word je beoordeeld, dat weet je en dat kun je niet helemaal van je af zetten. Naar een concert komen mensen niet om je te beoordelen maar om geraakt te worden. Dat maakt een groot verschil en creëert een heel andere sfeer. Toch doe ik wel af en toe mee aan wedstrijden. Het is een manier om concerten te krijgen en onder de aandacht te komen “in the scene”.

Eind 2015 heb je je eerste cd opgenomen. Wat wil je onze lezers daarover vertellen?

In de eerste plaats wil ik graag iets vertellen over het thema van de cd. Aljosja Mietus, de klavecijnist van ons duo, en ik waren het er al snel over eens dat we Bach wilden opnemen, omdat hij onze favoriete componist is. Er zijn natuurlijk al enorm veel mooie cd's met muziek van Bach, dus gingen we nadenken welk persoonlijk en vernieuwend accent we de cd wilden geven. We hebben ons afgevraagd “wat betekent Bach voor ons als jonge

musici?” We kwamen tot de conclusie dat Bach de grootste inspiratiebron is in ons dagelijks leven voor onze muzikale activiteiten. Daardoor is de titel *Inspiring Bach* ontstaan: de inspirerende Bach, die eeuwen na zijn dood nog jonge musici inspireert. Maar je kunt *Inspiring Bach* ook zien als de componist Bach die werd geïnspireerd door anderen. We vonden het juist leuk om die twee kanten te belichten en op die manier konden we er ook andere componisten bij betrekken. De cd is te bestellen op www.bol.com

Hoe zie jij de toekomst van de blokfluit en van historische instrumenten in het algemeen?

Hoe wil jij als jonge muzikant de oude muziek nieuw leven inblazen?

Ik denk dat de toekomst van de historische instrumenten een andere is dan die van de blokfluit. Ik heb bijvoorbeeld het gevoel dat de weg die de blokfluitbouw momenteel inslaat, tamelijk uniek is binnen de oude-muziekscene. Naar mijn gevoel maken veel bouwers namelijk bewust instrumenten die vrij ver afstaan van de originelen. Uitvoerders spelen dus op ‘moderne’ blokfluiten die losjes zijn gebaseerd op de originelen. Dat is heel anders in de historische uitvoeringspraktijk, waar juist

nog altijd wordt gestreefd naar het zo nauwkeurig mogelijk kopiëren van de oude instrumenten. Gambisten of klavecijnisten zul je nooit oude muziek op een 'moderne' gamba of een 'modern' klavecimbel horen spelen, maar dat is een tendens die je wel met regelmaat in de blokfluitwereld ziet.

Ikzelf kies er bewust voor om deze tendens niet te volgen. De oude instrumenten vind ik juist zo inspirerend! Als ik die instrumenten bespeel, krijg ik het gevoel dat ik dichterbij de ziel van de muziek kan komen. Begrijp me niet verkeerd: ik ben zeker niet tegen vernieuwingen. Ik denk dat we creatief naar manieren moeten zoeken om mensen te verbinden met de oude muziek, maar ondertussen wel de integriteit van deze muziek moeten bewaren, want daar ligt nu juist haar kracht! Als je de kern, de ziel van de muziek gaat veranderen, kun je net zo goed iets totaal anders doen. Ik wil graag met een aanstekelijk enthousiasme aan het publiek tonen dat de emoties in de oude muziek nog steeds heel herkenbaar en actueel zijn!

Tijdens mijn masterstudie was mijn onderzoeks- onderwerp 'blokfluitbouwende musici in heden en verleden'. In de renaissance- en barokperiode was de connectie tussen blokfluitbouwers en spelers veel sterker dan nu. Veel bekende spelers bouwden hun eigen instrumenten. Denk bijvoorbeeld aan de familie Bassano, de familie Hotterterre, Denner, Bressan en Quantz (die was zelfs componist, docent, fluitist én bouwer!). Ik zou heel graag die vergeten traditie van speler-instrumentenbouwer nieuw leven inblazen. Ik ben zelf ook wat aan het bouwen, ik heb een eigen werkplaatsje en ben daar momenteel wat aan het knutselen, zeg maar. Ik doe dat heel graag. Je kunt zoveel leren van die oude instrumenten en ze zijn zo inspirerend voor mijn muziek!

Wat doe je het liefste in je vrije tijd? Hoe kun je het beste ontspannen?

Ik speel ook een beetje klavecimbel en ben het voorbije jaar bezig geweest met het klussen aan mijn klavecimbel. Toen ging onze woonkamer er

Foto: Sascha Ivantich

bijna als klavecimbelwerkplaats uitzien, tot ergernis van mijn vriendin (*lacht*). Sommige jongens klussen aan hun auto, ik vind het leuk om aan mijn klavecimbel te klussen!

Ik reis heel graag. Ik zoek erg graag mooie steden en mooie natuur op en ga daar wandelen, bergen beklimmen en avontuurlijke en sportieve dingen doen. Afgelopen zomer ben ik gaan wildwaterkajakken in de VS en nadien heb ik een grote wandeling gemaakt in Schotland. In de wilde, ongerepte natuur voel ik me thuis en dat mis ik soms erg in Nederland!

Wat zijn jouw plannen/dromen/wensen voor de toekomst?

Ik wil heel graag een hond die ik kan meenemen op reis, op mijn grote wandelingen! Ik wil natuurlijk veel spelen! De concerten die ik nu heb, wil ik graag behouden en uitbreiden. Daarnaast zijn Aljosja en ik bezig met het oprichten van een stichting waarmee we onze eigen projecten kunnen opzetten. Dit zien we heel breed: van culturele evenementen en projecten tot educatieve activiteiten, cd- en video-opnames, enz. Daar zijn we nu intensief mee bezig. Verder wil ik natuurlijk veel fluiten bouwen. Ik heb een lijstje met allerlei mooie originele fluiten die ik wil nabouwen, met als uitgangspunt om zo goed mogelijk de geest van het originele instrument te behouden!

Actuele info en concerten kun je vinden op www.thomastriesschijn.nl